

Bulletin 1999, 8 Wetsvoorstel belastingherziening 2001 (Bewerkt door C.Visser, AXA Verzekeringen)
Bulletin 1999, 8 Standaardisering schadeberekening huishoudelijke arbeid bij letselschade (Bewerkt door Drs. G.J. Wijlhuizen,/mevr. drs. E.H.C. van Ro)
Bulletin 1999, 8 De PIV/SRO-studiedag van 10 november 1999 (Bewerkt door Mr. S.W. Polak Hooge Huys)
Bulletin 1999, 8 Seminar ter gelegenheid van de presentatie van de tweede PIV-publicatie
Bulletin 1999, 8 Actualiteiten (Bewerkt door Mr. F.Th. Kremer (Directeur PIV))
Bulletin 1999, 8 Personalia

Bulletin 1999, 8 Wetsvoorstel belastingherziening 2001 (Bewerkt door C.Visser, AXA Verzekeringen)

Inleiding

Ons huidige synthetische belastingstelsel zal, naar het zich laat aanzien, in de volgende eeuw worden vervangen door een meer analytische methode.

De belangrijkste doelstellingen van de herziening per 1 januari 2001 zijn het bevorderen van de werkgelegenheid, de versterking van de economische structuur en concurrentiekracht van Nederland, alsmede verbetering van de werkgelegenheid (door verlaging van de lastendruk op arbeid).

Eén van de pijlers van de herziening van het belastingstelsel is een verdere vergroening door een verhoging van de bestaande energie- en milieubelastingen, de introductie van nieuwe milieubelastingen, het indexeren van de milieubelastingen, alsmede het treffen van fiscale faciliteiten voor milieuvriendelijke activiteiten.

De regering tracht met het nieuwe, meer robuuste belastingstelsel deze doelen te bereiken door een verlaging van de tarieven van de loon- en inkomstenbelasting, wat 23 miljard kost. De financiering gebeurt door een verbreding van de grondslagen in de loon- en inkomstenbelasting (10 miljard) en een verhoging van zowel de BTW als de milieubelasting (8 miljard). Per saldo wordt een lastenverlichting van 5 miljard gerealiseerd (de BTW wordt waarschijnlijk 19 i.p.v. 171/2 %).

Stabiliteit en robuustheid worden o.a. bereikt door de mogelijkheden voor belastingontwijking zoveel mogelijk tegen te gaan. Fiscale emigratie, de omzetting van belaste inkomsten in onbelaste of lager belaste inkomsten en gekunstelde belastingbesparende constructies met leningen voor beleggingen zullen door de bredere grondslagen, met name met betrekking tot het vermogensrendement, aanzienlijk worden bemoeilijkt.

De wetgever beoogt een relatief eenvoudige en begrijpelijke wetgeving. Daarom kan niet worden volstaan met wijziging van enkele bestaande wetten. De Wet op de Vermogensbelasting 1964 zal evenals de Wet op de Inkomstenbelasting 1964 komen te vervallen.

De methodiek

Er wordt een gesloten systeem van drie inkomstenboxen met elk een eigen tarief ingevoerd. Tussen deze boxen kan geen verrekening plaatsvinden; negatieve inkomsten kunnen uitsluitend worden gecompenseerd met positieve inkomsten binnen dezelfde box. Box 1 zal een progressief belastingtarief kennen, box 2 en 3 zullen worden belast met 30%.

In box 1 komt inkomen uit werk (voorheen arbeid en onderneming) en woning (de eigen eerste woning). Op deze inkomsten kan de persoonsgebonden aftrek (alimentatie, buitengewone uitgaven enz.) in mindering worden gebracht.

In box 2 komt inkomen uit aanmerkelijk belang voor degene die 5% of meer van de aandelen van een BV of NV bezit.

In box 3 komt inkomen uit sparen en beleggen met betrekking tot het vermogen. De belastingheffing zal zijn gebaseerd op een forfaitair rendement van 4% over het vermogen, met een heffingvrij bedrag van f37.463, voor gehuwden f74.926. Voor personen ouder dan 65 jaar wordt het heffingvrij bedrag nog verhoogd met een ouderentoeslag. De rente- en dividendvrijstelling komen te vervallen evenals de vermogensbelasting. Vrijgesteld van de heffing zijn o.a. kunst, persoonlijke roerende zaken en bepaalde kapitaalverzekeringen.

De inkomsten uit de drie boxen tezamen worden het verzamelinkomen genoemd.

De progressieve belasting

De belastingdruk neemt in alle schijven van het progressieve tarief af.

Het tarief in 1999

Schijf bedragen belasting %

1 tot 15.000 35,75

van 15.000 37,05

tot 48.175

3 van 48.175 50

tot 105.954

4 > 105.954 60

Het tarief in 2001

Schijf bedragen belasting %

1 tot 31.652 32,9

2 van 31 652 36,8

tot 53.881

3 van 53.881 42

tot 101.659

4 > 101.659 52

Korting en aftrek

Kortingen zijn bedragen die in mindering komen op de te betalen belasting. Aftrekken worden toegepast op inkomstenbestanddelen.

In de plaats van de belastingvrije som komt een algemene heffingskorting. Die korting gaat dus van de volgens tarief berekende belasting af en niet zoals in het huidig systeem van het belastbaar inkomen.

Voor tariefgroep 2 was de belastingvrije voet in 1999 f8.798 en wordt de algemene heffingskorting f3.321, voor groep 3 zijn dat resp. f17.179 en f6.642.

Een arbeidskorting van f1.536 wordt gegeven voor personen met een inkomen uit tegenwoordige arbeid aan winst uit onderneming, loon of resultaat uit werkzaamheden boven f15.316. Met loon uit tegenwoordige arbeid worden inkomsten genoten wegens tijdelijke arbeidsongeschiktheid

gelijkgesteld. Uitkeringen wegens blijvende arbeidsongeschiktheid, bijvoorbeeld WAO-uitkeringen, zullen geen recht op de arbeidskorting opleveren. De arbeidskorting geldt ook voor zelfstandig ondernemers.

Enkele andere kortingen zullen worden ingevoerd:

alleenstaande ouderkorting f2.658;

aanvullende alleenstaande ouderkorting f2.658;

ouderenkorting f377 of f97; en

aanvullende ouderenkorting f553 of f97.

In de huidige wetgeving bestaat een beroepskostenaf trek van 12% over het bruto inkomen met een minimum van f258 en een maximum van f3.174. Bij volledige arbeidsongeschiktheid (inkomsten uit vroegere arbeid) is dat f1.055, waarbij het bedrag van de inkomsten als maximum geldt (1999 is referentiejaar).

Voor deze aftrek komt in de plaats een algemene aftrek van 4% met een minimum van f258 en een maximum van f1.263 van loon uit tegenwoordige arbeid, waarmede eveneens uitkeringen genoten wegens tijdelijke arbeidsongeschiktheid worden gelijkgesteld. Een bijzondere aftrek van f308 vervangt die algemene aftrek, als alleen inkomsten uit vroegere arbeid worden genoten. De werkelijke beroepskosten zullen niet meer kunnen worden afgetrokken.

Enkele bijzonderheden

De belastingheffing zal voornamelijk op individuele basis gebeuren, waardoor een einde komt aan enkele vormen van gezinsheffing. De verplichting om bepaalde inkomstenbestandsdelen toe te rekenen aan degene met het hoogste persoonlijke inkomen wordt vervangen door een keuzemogelijkheid.

De belastbare inkomsten van een minderjarig kind uit eigen woning, het belastbare inkomen uit aanmerkelijk belang en de rendementsgrondslag voor het belastbare inkomen uit sparen en beleggen worden toegerekend aan de ouder die het gezag over het kind uitoefent. Het wettelijk vruchtgenot blijft daarbij buiten beschouwing.

De fiscale behandeling van de eerste eigen woning in het belastingstelsel voor de 21e eeuw blijft - conform het regeerakkoord - gelijk aan de regeling uit de Wet op de Inkomstenbelasting 1964. Een tweede eigen woning valt met ingang van 2001 onder het forfaitaire rendement.

Rente voor consumptief krediet zal beperkt aftrekbaar zijn. Lijfrenten en andere oudedagsvoorzieningen zullen in het nieuwe stelsel aftrekbaar zijn tot een bedrag dat resulteert in maximaal 70% van het eindloon, de zogenaamde oudedagsparaplu, met een toets op bovenmatigheid achteraf.

De bijzondere tarieven vervallen.

Invloed op schade

Met de herziening streeft de wetgever een maximaal effect na voor mensen die vanuit een uitkeringssituatie een baan op minimumloonniveau accepteren. Met de gekozen arbeidskorting wordt de uitstroom uit de uitkeringssituatie optimaal bevorderd. Dat heeft de keerzijde dat, als men in een uitkeringssituatie geraakt, de herziening een grotere verlaging van het inkomen veroorzaakt dan voorheen. Daardoor zal de jaarlijkse schadelast omhoog gaan.

Door verlaging van het progressief tarief ontstaat een denivellerend effect, waardoor de inkomensverschillen omhoog gaan. Dat, gekoppeld aan de verlaging van de belastingdruk in het algemeen, veroorzaakt een ophoging van de jaarlijkse schade. Bij het doorvoeren van enkele berekeningen bleek dat de gevolgen bij gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid meevallen. De verhoging van de schade bij een modaal inkomen ligt rond de 2% op jaarbasis. Bij blijvende algehele arbeidsongeschiktheid moet rekening worden gehouden met 3%. Bij hogere inkomens kan dat percentage aardig oplopen.

Een grotere invloed is te verwachten op het gebied van de belasting op de contante waarde van toekomstschade. Fiscaal maakt het niet meer uit of iemand aandelen heeft, groeifondsen, obligaties, of een depositorekening bij een bank. Het rendement wordt in 2001 fictief gesteld op 4% waarover 30% belasting in box 3 geheven wordt.

In het nieuwe stelsel ontstaat er bij kleine afkoopsommen geen of nauwelijks belastingnadeel. Bij hoge sommen blijft dat beperkt tot net 1% daarvan op jaarbasis. In het oude systeem was het nadeel veelal rond 2,5%, wat de gebruikelijke kapitalisatierente van 3% erg onder druk zette of een vergoeding voor belastingnadeel met zich meebracht. Door de ontwikkeling ligt het voor de hand te verdedigen dat het belastingnadeel niet meer relevant is. Immers, het ontstaat vrijwel niet bij lage sommen en bij hoge sommen kan men veel gemakkelijker een hoger rendement realiseren. Zelfs bij een simpele

bankrekening maakt het al vlug een procent verschil uit of je f50.000 of f1.000.000 stort. Dat hogere rendement doet het nadeel van belastbaarheid van het fictieve rendement teniet.

De belastingkamers van de diverse hoven oordelen niet eenduidig over de schadevergoeding aan ondernemers. Het wordt wèl aanvaard dat een vergoeding wegens verlies aan arbeidsvermogen belastingvrij is, maar niet altijd en nog minder voor het geheel.

In het wetsvoorstel wordt een hoedanigheid geïntroduceerd. Belastbaar is winst uit onderneming, als ondernemer genoten, verminderd met de ondernemersaftrek. Door die hoedanigheid kan, waarschijnlijk slechter dan voorheen, de vergoeding wegens de aantasting van de verdien capaciteit worden gezien als voortvloeiend uit de ondernemerswerkzaamheden.

Ten aanzien van loon is geregeld dat daaronder ook verstaan wordt datgene wat wordt genoten ter vervanging van gederfd of te derven loon, hetgeen nauw aansluit bij de huidige situatie.

In de Wet Inkomstenbelasting 2001 worden gehuwden en ongehuwd samenlevenden in vergelijkbare situaties zoveel mogelijk gelijk behandeld. Hiermee wordt rekening gehouden met de maatschappelijke ontwikkeling sinds de inwerkingtreding van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964. Het begrip partner is nu gedefinieerd als de niet duurzaam gescheiden levende echtgenoot en de niet duurzaam gescheiden levende geregistreerde partner. De niet geregistreerde ongehuwd samenlevende kan eveneens partner in de zin van het wetsvoorstel zijn. Dan moet zijn voldaan aan meerderjarigheid, een zes maandstermijn voor de gezamenlijke huishouding en inschrijving in de basisadministratie persoonsgegevens. Men kan zich fiscaal als partner kwalificeren als men een gezamenlijke keuze daartoe kenbaar maakt aan de belastingdienst.

Het is niet ondenkbaar om bij de beoordeling van de vraag of iemand geacht dient te worden in gezinsverband samen te wonen in de zin van art. 6:108 lid c BW aan te knopen bij deze fiscale eisen.

Conclusie

Het is nog te vroeg om grote gevolgen te verbinden aan de herziening van het belastingstelsel. In beperkte mate dienen wij nu al te anticiperen.

Bulletin 1999, 8 Standaardisering schadeberekening huishoudelijke arbeid bij letselschade (Bewerkt door Drs. G.J. Wijlhuizen,/mevr. drs. E.H.C. van Ro)

Probleemstelling

Een veel voorkomend onderdeel van schadeclaims bij ongevallen betreft de kosten voor huishoudelijke arbeid. Het gaat daarbij om kosten die worden gemaakt om de huishoudelijke werkzaamheden van het slachtoffer over te nemen zolang deze door het letsel beperkt is in de uitvoering daarvan. Er is echter onvoldoende inzicht in de factoren die bepalen wat de globale omvang van de kosten zijn voor de te verlenen huishoudelijke hulp. Dit heeft onder meer tot gevolg dat de omvang van de ingediende schadeclaims onvoldoende kan worden getoetst op redelijkheid.

Om de gang van zaken transparanter en uniformer te maken, heeft de Stichting PIV de wens geuit dat er een beslismodel wordt ontworpen waarmee de redelijkheid van schadeclaims met betrekking tot de kosten van huishoudelijke arbeid kan worden ingeschat.

TNO Preventie en Gezondheid samen met TNO Arbeid hebben in dit verband in opdracht van de Stichting PIV een haalbaarheidsstudie uitgevoerd, onder begeleiding van de PIV-Stuurgroep Huishoudelijke Arbeid. De doelstelling was na te gaan hoe groot de kans is dat een dergelijk beslismodel kan worden ontwikkeld en volgens welke stappen en onder welke randvoorwaarden dat zou moeten gebeuren.

In de periode april 1999 tot en met augustus 1999 is de haalbaarheidsstudie uitgevoerd door een projectteam van TNO.

Haalbaarheidsstudie

In het kader van die studie zijn er gesprekken gevoerd met verschillende deskundigen die betrokken zijn bij de behandeling van letselschadezaken, waaronder: arbeidsdeskundigen, letselschadejuristen en medisch adviseurs op het gebied van letselschade.

Ten eerste moest worden nagegaan welke werkwijzen en beslismodellen (standaarden) reeds voor dit probleem worden gehanteerd, en welke nieuwe modellen in principe nog kunnen worden toegevoegd. Alle betrokkenen op het gebied van schadebehandeling constateerden dat er geen breed toegepaste en geaccepteerde werkwijzen en modellen beschikbaar zijn, maar dat die zeker wel gewenst zijn.

Ten tweede moest gekozen worden welk model potentieel het best toepasbaar zou zijn. Als meest bruikbaar wezen de deskundigen het 'empirisch analytisch beslismodel' aan, waarbij per schadezaak een dossier wordt opgebouwd met inhoudelijk relevante gegevens over de gelaedeerde. Centraal uitgangspunt in het model zijn de door medische deskundigen vastgestelde functionele beperkingen die het slachtoffer heeft als gevolg van het letsel. Aan de hand van de beperkingen zal moeten worden vastgesteld welke huishoudelijke taken niet meer (volledig) kunnen worden uitgevoerd. Dit wordt mogelijk gemaakt door deskundigen voor afzonderlijke huishoudelijke taken te laten vaststellen welke functionele vereisten gelden voor het kunnen uitvoeren van deze taken. Huishoudelijke taken zouden (gedeeltelijk) moeten worden overgenomen wanneer één of meerdere functionele vereisten

zijn aangetast als gevolg van het letsel. Op basis van deze en andere in het model ingebrachte 'kennis' wordt in een aantal stappen een schatting gemaakt van de benodigde hoeveelheid huishoudelijke hulp (in uren per week). Uiteindelijk moet een uurtarief worden bepaald waarmee de omvang van de schade in een bedrag kan worden uitgedrukt. Het model zal allereerst moeten worden ontwikkeld voor 'middelgrote' schadezaken (zaken waarvan de afhandeling langer duurt dan ca. 6 weken). Zaken waar permanent een grote mate van huishoudelijke arbeid aan de orde is, zoals bijvoorbeeld bij dwarslaesies, vallen daarbuiten.

Ten derde moest bekeken worden of aan het meest bruikbaar geachte model invulling kan worden gegeven op basis van bestaande standaarden. Te denken valt daarbij bijvoorbeeld aan definities en classificatiesystemen. Geconcludeerd wordt dat er voldoende bruikbare classificaties zijn die als uitgangspunt kunnen dienen voor het model. Ook zijn er voldoende gegevens en analysetechnieken beschikbaar die inzicht kunnen geven in relaties tussen verschillende variabelen die van belang zijn voor het invullen van het model. Op een aantal terreinen zullen echter nieuwe projecten moeten worden uitgevoerd om bestaande kennis op een gestructureerde wijze vast te leggen en bruikbaar te maken. Momenteel vindt er aan de Landbouw Universiteit Wageningen een project over normering van huishoudelijk werk plaats, dat goed lijkt aan te sluiten op het te ontwikkelen model.

Ten vierde is nagegaan volgens welke stappen en onder welke randvoorwaarden de kans op realisatie van het totale project optimaal zou zijn. Er blijken voldoende inhoudelijke en technische randvoorwaarden aanwezig te zijn om het project te doen slagen. Daarnaast is gebleken dat van verschillende kanten (schadeverzekeraars en belangenbehartigers van slachtoffers) de wens om te komen tot een model is vernomen.

Ten aanzien van de implementatie van het uiteindelijke model geldt, dat op dit moment onvoldoende duidelijk is welk traject zal moeten worden doorlopen.

De slotconclusie van de haalbaarheidsstudie is dat onder een aantal in het rapport genoemde randvoorwaarden, de kans groot is dat de doelstelling van het totale project, namelijk: standaardisering schadeberekening huishoudelijke arbeid bij letselschade, kan worden gerealiseerd.

Vervolgtraject

Nu de haalbaarheidsstudie een positieve uitkomst heeft, is per 1 november 1999 gestart met de eerste stap van het vervolgtraject waarin het model zal moeten worden gebouwd. Het is de bedoeling dat in die eerste fase bestanden worden geanalyseerd. Dit moet inzicht geven in het type schadezaken dat als eerste in aanmerking komt voor standaardisatie. Aan de orde komen vragen als: welke letsels en beperkingen komen vaak voor? Welke taken worden relatief vaak door huishoudelijke hulp overgenomen bij welke beperkingen? Welke relatie is er tussen letsel of beperking en revalidatietermijn (afhankelijk van o.a. leeftijd en geslacht)? Bij welke letsels of beperkingen worden welke hulpmiddelen het meest frequent aangeboden in plaats van huishoudelijke hulp?

Zowel TNO als de Stichting PIV verwachten dat met het zetten van deze eerste stap een traject is gestart dat in goede onderlinge samenwerking eind 2002 zal leiden tot een voor alle betrokkenen bruikbaar beslismodel voor standaardisering schadeberekening huishoudelijke arbeid bij letselschade.

Bulletin 1999, 8 De PIV/SRO-studiedag van 10 november 1999 (Bewerkt door Mr. S.W. Polak Hooge Huys)

Inleiding

Op het programma stonden twee onderwerpen: buitengerechterlijke kosten en verlies van arbeidsvermogen. De theorie kwam weer uit een syllabus en een inleiding, de praktijk uit het oplossen van een casuspositie. Hier vestig ik al graag uw aandacht op de syllabus, die ik aanbeveel als beginpunt bij de beantwoording van vragen over deze onderwerpen. Binnen uw maatschappij is waarschijnlijk een papieren exemplaar aanwezig. De inhoud zal te zijner tijd ook te vinden zijn op de PIV CD-rom en -infosite.

Buitengerechterlijke kosten

Mr. P.J.M. Houben verzorgde de inleiding van het onderwerp buitengerechterlijke kosten. Hij leidde de aanwezigen langs dubbele redelijkheidscriteria, art. 6:96 BW, de categorieën vorderingsgerechtigden en de ontwikkelingen in het vorderingsrecht voor administratiekosten. Houben rondde af met een stelling: 'Verzekeraars moeten kosten die zij niet willen betalen, ook niet uitlokken'. Ik leg deze stelling zo uit, dat ook buitengerechterlijke kosten een reden zijn om te streven naar een hoog niveau van schadebehandeling. Dat beperkt overbodige discussie en daarmee de omvang van buitengerechterlijke kosten.

De casus stelde vragen uit de dagelijkse praktijk aan de orde. Heeft een assurantietussenpersoon een vorderingsrecht voor buitengerechterlijke kosten; en een ziekenfonds voor administratiekosten? Voldoet u buitengerechterlijke kosten die zijn gemaakt voor verhaal van doorbetaald loon? En wanneer wordt een declaratie onredelijk?

De discussie over dergelijke vragen werd eerst in groepen gevoerd en de uitkomsten daarvan stemden in hoge mate overeen. Desondanks ontstond daarna een levendige discussie, die onder meer duidelijk maakte dat er veel tijd en energie wordt besteed aan vorderingen van buitengerechterlijke kosten. Als u meent dat daar nu eens iets aan gedaan zou moeten worden: lees verder.

Verlies van arbeidsvermogen

De middag werd besteed aan drie deelonderwerpen op het terrein van het verlies van arbeidsvermogen: het verlies van zelfwerkzaamheid (waaronder huishoudelijke arbeid) en de verhoogde economische kwetsbaarheid.

Mr. H.C. Voers leidde deze onderwerpen in en stipte aan dat ook hier de schade mede wordt bepaald door het verschil tussen de situaties voor en na het ongeval. Dat spreekt vanzelf, denkt u misschien, maar staat u voldoende stil bij de consequentie dat een schaderegelaar geïnstrueerd moet worden om kort na het ongeval de situatie voor het ongeval te inventariseren?

Terzake van de verhoogde economische kwetsbaarheid maakte de inleider duidelijk dat er maar een subtiel verschil is met gewoon verlies van arbeidsvermogen. Schade wordt vaak vergoed onder de noemer verhoogde economische kwetsbaarheid terwijl het eigenlijk gewoon verlies van arbeidsvermogen betreft. In de syllabus kunt u lezen dat er aan zes voorwaarden voldaan moet zijn wil er sprake zijn van schade wegens verhoogde economische kwetsbaarheid. Kort gezegd is dat het geval wanneer, bij eventuele toekomstige werkloosheid die niet is veroorzaakt door het ongeval, de periode van werkloosheid door de gevolgen van het ongeval langer zal duren dan normaal. Bepaling van deze schade werd dan ook 'een slag in de lucht' genoemd, en normering ervan uitgesloten.

De casus betrof, naast zo'n slag in de lucht, schilderwerkzaamheden, onderhoud van sier- en moestuinen en huishoudelijke hulp te verrichten door de partner. Ook hier stemden de rapportages van de verschillende discussiegroepen in grote lijnen overeen, zij het dat het onderwerp meer ruimte bood voor creatieve oplossingen.

De beantwoording van de casus en een verslag van de gevoerde discussie zal beschikbaar komen op de PIV infosite.

Bulletin 1999, 8 Seminar ter gelegenheid van de presentatie van de tweede PIV-publicatie

Eén van de in 1999 door het PIV opgepakte onderwerpen is de samenstelling van een praktijkboek over buitengerechtelijke kosten bij personenschade.

Dit boek wordt samengesteld door een aantal prominente personen uit de letselschadepraktijk, de heren Lindenbergh (RUL), Tromp (Maarten Tromp Advocaten), Van Haastert (Nysingh Dijkstra De Graaff), Kremer (PIV) en De Vries (Univé).

In het uit 5 hoofdstukken bestaande boek zullen als bijlagen zoveel mogelijk relevante regelingen, jurisprudentie en literatuur worden opgenomen.

Lindenbergh behandelt de dogmatische en algemene aspecten van art. 6:96 BW. Het hoofdstuk van Tromp omvat de driehoeksverhouding tussen slachtoffer/rechtshulpverlener/aansprakelijke partij, met bijzonder aandacht voor de twee verschillende juridische relaties 'slachtoffer/rechtshulpverlener' (opdrachtgever c.q. -nemer) en 'slachtoffer/aansprakelijke partij' (6:96 BW). Van Haastert gaat in op de interpretatie van de tweede redelijkheidstoets door zowel de rechter als de LSA Geschillencommissie. De bijdrage van Kremer betreft de specifieke positie van regresnemers inzake buitengerechtelijke kosten, terwijl De Vries tenslotte ingaat op de (pogingen tot) normering van

buitengerechtelijke kosten. Dit varieert van voorbeelden op maatschappij-niveau tot het lopende PIV-project Kosten Buiten Rechte.

Ter gelegenheid van de presentatie van deze 2e PIV-publicatie wordt op dinsdagmiddag 28 maart 2000 een seminar gehouden in het Auditorium van Fortis. Tijdens deze bijeenkomst zullen de vijf auteurs een inleiding houden over hun bijdragen aan het praktijkboek.

De middag zal worden afgesloten met de aanbidding van het eerste exemplaar.

(Mevr. mr. R.J.S. Ansenk (PIV))

Bulletin 1999, 8 Actualiteiten (Bewerkt door Mr. F.Th. Kremer (Directeur PIV))

AWBZ-convenant getekend

Op 24 november 1999 is tijdens een feestelijke bijeenkomst het convenant afkoop regres AWBZ getekend door de heren S.J. Jonker, voorzitter van het Verbond van Verzekeraars, en L. de Graaf, voorzitter van het College voor zorgverzekeringen.

Zoals bekend, is aan de zijde van de zorgverzekeraars sprake van een 100% deelname.

Ook ten aanzien van motorrijtuigen- en aansprakelijkheidsverzekeraars lijkt het convenant een succes: op het moment van ondertekening was er een deelnemerspercentage van ruim 95 en naar verwachting zal dit nog wel iets hoger worden.

Bulletin 1999, 8 Personalia

Bestuur PIV

De heer drs. A.H.A. Hoevenaars (ACHMEA Holding) heeft zich wegens drukke werkzaamheden genoodzaakt gezien zich niet alleen terug te trekken als voorzitter van het PIV, maar ook als lid van het Bestuur van het PIV.

Het PIV is de heer Hoevenaars dankbaar voor zijn stuwende voortrekkersrol gedurende de eerste twee jaar van haar bestaan.

Hij zal als voorzitter worden opgevolgd door de heer drs. A.J.A. Wiechmann (INTERPOLIS), die voorheen optrad als vice-voorzitter van het PIV.

Raad van Advies PIV

Wegens zijn vertrek van Delta Lloyd naar ABZ Nederland is de heer mr. F.J. Keij teruggetreden als lid van de Raad van Advies. Wij wensen hem veel succes in zijn verdere carrière.

De heer Keij wordt opgevolgd door mevrouw mr. J.P.M. Tjihuis (Directeur Bedrijven Schade van Delta Lloyd).

7. Agenda

28-01-2000 LSA-symposion De kwaliteit van het schaderegelingsproces

Twee sprekers belichten een onderwerp vanuit een verschillende invalshoek.

De visie van het slachtoffer en van de verzekeraar op de schaderegeling (dr. L.H. Pals/mr. F.Th. Kremer); Normering in het schaderegelingsproces (mr. J.F.M. Hennekam/mr. J.M. Beer); Proportionele aansprakelijkheid en personenschade (prof.mr. A.J. Akkermans/mr. D.H.M. Peeperkorn); en De vastgelopen schaderegeling (mr. A. Hammerstein/mr. E.M. van Hilten-Kostense).

Info: Saskia Verbeeten 0320 - 23 77 11.

09-02-2000 Congres Nederlands Rekencentrum Letselschade, Belastingplan 2001: halen of betalen bij personenschade? Inleiders zijn o.a. prof.mr. T. Hartlief, J. Vlaardingbroek, E.S. Groot en mr. F. Reijnen.

Info: 030-2304490.

11-02-2000 Cunningham Boschman herhaalt de cursus Interculturele communicatie . In kleine groepen wordt aandacht besteed aan culturele verschillen en effecten daarvan op de dagelijkse omgang, e.e.a. toegespitst op onderzoeken en afwikkelen van schaden.

Info: Gerda Lubberding 0318-697051.